

Патријарх Порфирије началствовао празничном светковином у Богородичином манастиру у Рајиновцу

Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије је началствовао 21. септембра 2025. године, на празник Рођења Пресвете Богородице – Малу Госпојину, светом Литургијом у манастиру посвећеном том великом празнику Мајке Божје у Рајиновцу крај Београда.

У порти пет векова старе светиње, подигнуте крај извора лековите воде, Светејшег Патријарха српског г. Порфирија, у чијој пратњи је био Преосвећени Епископ љипански г. Доситеј, дочекао је настојатељ манастира, архимандрит Серафим, са монаштвоm и благочестивим народом. Уследила је торжествена Патријарашка Литургија у велелепном храму у коме се чува надалеко чувена чудотворна икона Мајке Божје, којој притичу богобојажљиве душе жељне утехе и помоћи из свих крајева света.

На почетку беседе, којом је протумачио прочитану јеванђељску перикопу, Светејши Патријарх је поновио речи Господње: Нико нас не може узвести на небо осим Онога који је сишао са неба и подсетио да откад човек зна за себе, од постања света до наших дана, а тако ће бити до краја света и века, сваки

човек има само једну истинску суштинску потребу из које извиру све остале потребе и којој служе све остале потребе, а то је да буде на небу:

- То је глад, жеђ и потреба за вечношћу, за вечним животом, за вечним постојањем, а све око нас, било где да бацимо свој поглед, уверава нас да је једина константа, једино што је сигурно, пролазност. Све у овоме свету има свој почетак, али у истом том свету има и свој крај. Показало се да и поред најневероватнијих успона и плодова људског стваралаштва, задивљујућих уметничких дела, невероватних научних достигнућа, истанчане људске философске мисли, нисмо успели да покидамо окове времена и простора. И ево Господ нам каже да ма колико били савршени, успешни и моћни, ма колико били духовни, ма колико честито живели, ми сами не можемо ништа више од тога осим да само разумемо да постоји нека Сила, да постоји Неко који је све створио и који управља свима.

- Само Онај који је дошао из дубине вечности може нас увести у вечност. Само Онај који је дошао из Царства Божјег може нас увести у Царство Божје. А, ево, певамо песму Данас је почетак спасења нашега и радујемо се јер славимо Рођење Пресвете Богородице. Без Ње не бисмо дакле имали Рођење Христово. Зато Њено Рођење можемо назвати, како вели Свети ава Јустин Ћелијски, Малим Божићем. Отуда је Њено Рођење и мали Васкрс, и мало Вазнесење, и мала Педесетница, и мали Рођендан Цркве. И наш мали рођендан у Христу јесте Рођење Пресвете Богородице на којој се већ кроз Њено Рођење показала благодат Божја – нагласио је Патријарх Порфирије, чију беседу у целости можете прочитати ОВДЕ.

Светејшем Патријарху су саслуживали: епископ Доситеј, архимандрити великореметски Стефан и рајиновачки Срефим, протојереј-ставрофор Маринко Радмило, јеромонах Андреј, протођакони Драган Радић и Радомир Врућинић и ђакон Василије Перић.

***

Најранији познати помен манастира Рајиновца налази се у попису из 1528. године, где се помиње као манастир Свети Рајко. Народно предање нам даје следећу причу како је манастир добио такво име. Код једног бегаличког богаташа Бугарчића служио је момак по имену Рајко, звани Раја. Након што је одслужио своје, Бугарчић му исплати зарађену количину дуката. Након што се упутио својој кући, Рају код извора сачекају синови његовог газде и убију га, новац покупе, а Рајино тело затрпају. Након неког времена чобани су пронашли Рајино тело и известили су газду код кога је служио. Закључивши

да су Рају убили његови синови, газда да би окајао грех који су починили његови синови, на свом имању, недалеко од извора, подигне малу дрвену цркву. У народу се задржало да је цркву подигао „Рајин новац“, те се она зато и назива Рајиновац.

Манастир је како у прошлости, тако и данас, заузимао значајно место у повести народа бегаличког краја, који у њему налази пре свега духовну утеху. Чудотворна икона Богородице и извор воде су непресушни помоћници људима који са вером долазе у ову свету обитељ. Манастир је и био центар народних дешавања и заједно са народом доживљавао је периоде процвата, а исто тако и периоде страдања.

Летопис манастира бележи да су 1791. године у Рајиновац на кратко време пренесене мошти Светог Стефана Првовенчаног пред најездом Турака. У првој половини 18. века помиње се и манастирска школа. Крајем 19. века манастир је имао богато имање са шумом, воћњаком, сточним благом, а његови калуђери су били познат по бављењу калемарством. У оквиру манастирског комплекса, поред звоника и конака, налазе се гробови оборкнеза Стевана Андрејића Палалије, пострадалог од Турака 1804. године током Сече кнезова, и Гордана Михаћа, чувеног српског сценаристе, редитеља и универзитетског професора.

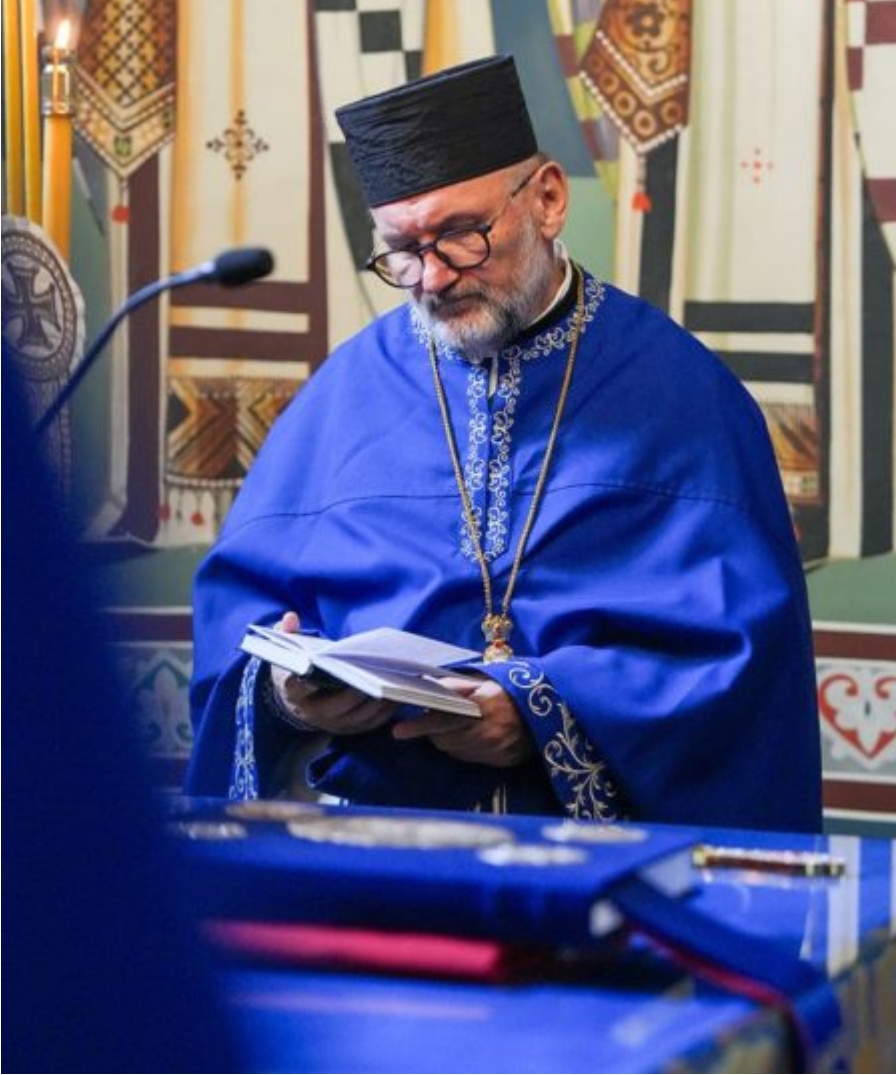

spc.rs